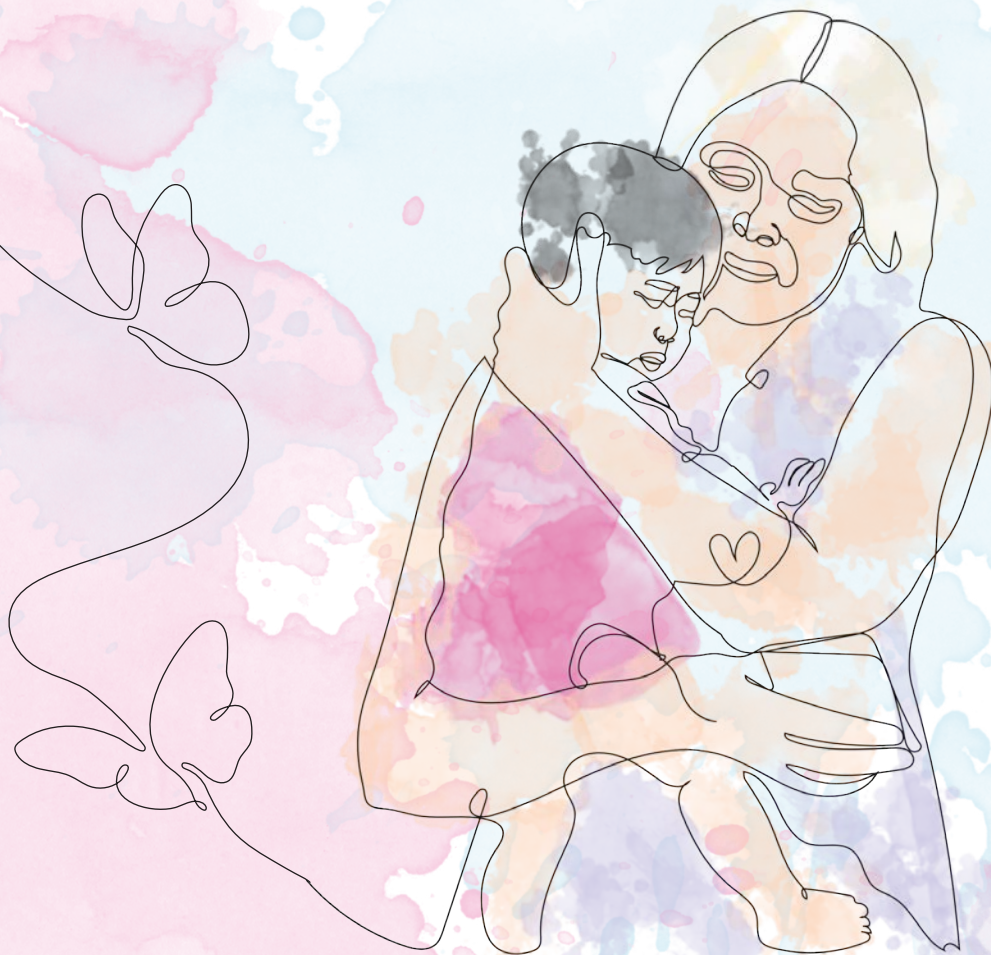

En Reise Om Kjærlighet og Tilhørighet

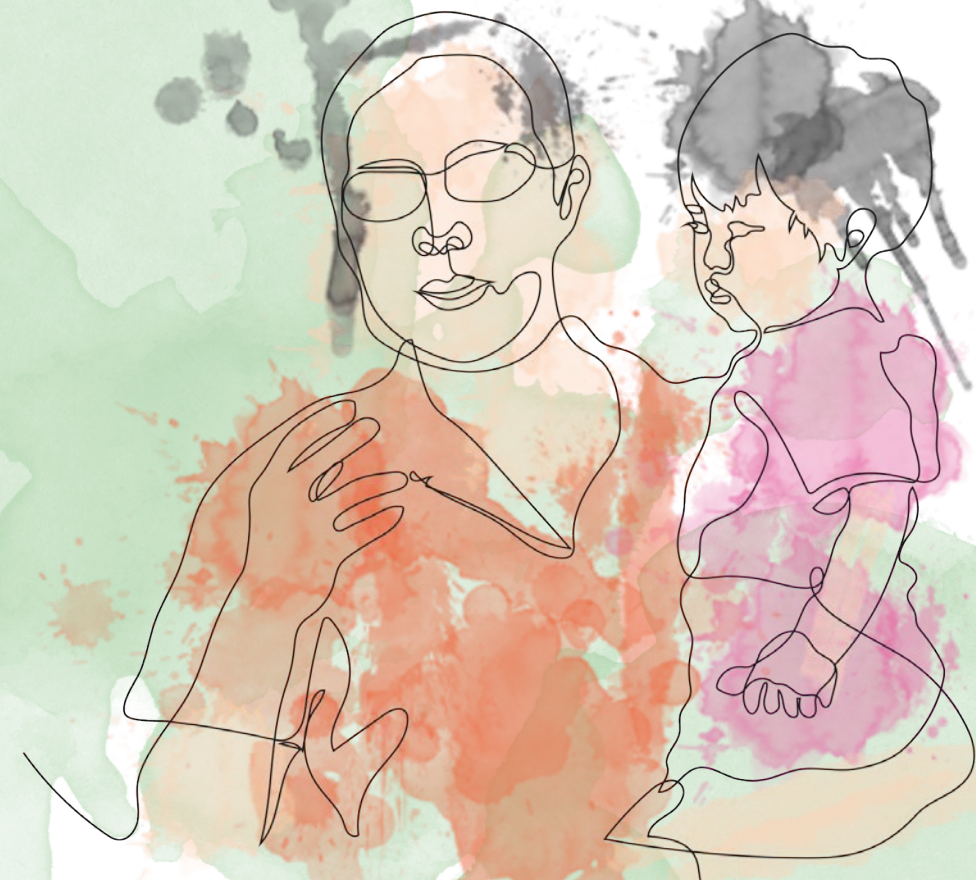
Skrevet Av Sandra Vaagen

Det var en gang en liten jente fra Kina. Denne jenta var super unik, og nå skal jeg fortelle deg hvorfor. Dette er en historie om en helt vanlig jente, med en ikke så helt vanlig bakgrunn.

Alt startet med at jenta ble funnet i en søt liten kurv, utenfor en politistasjon. Mammaen og pappaen som først hadde fått henne ville gi hun et trygt sted å være.

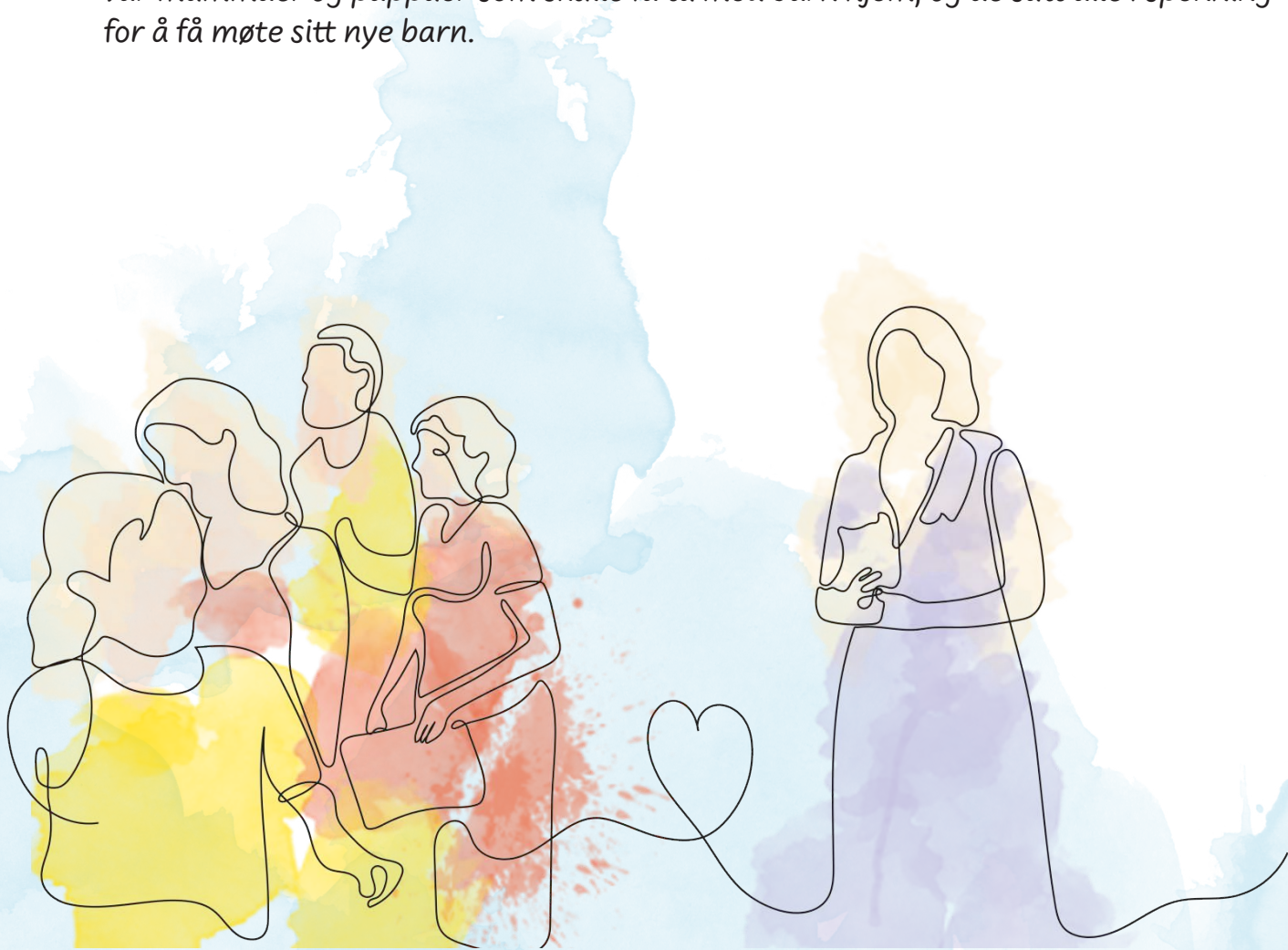
Mammaen og pappaen elsket den lille jenta si mer en noe annet, men de visste at de ikke kunne ta vare på henne, derfor måtte de gi henne videre. Det eneste måten de visste de kunne gi henne et trygt og godt liv var å gi henne til noen som kunne ta godt vare på henne for resten av livet.

Fra politistasjonen ble den lille jenta tatt med på et barnehjem. Et barnehjem er et trygt sted noen barn venter på sine nye familier.

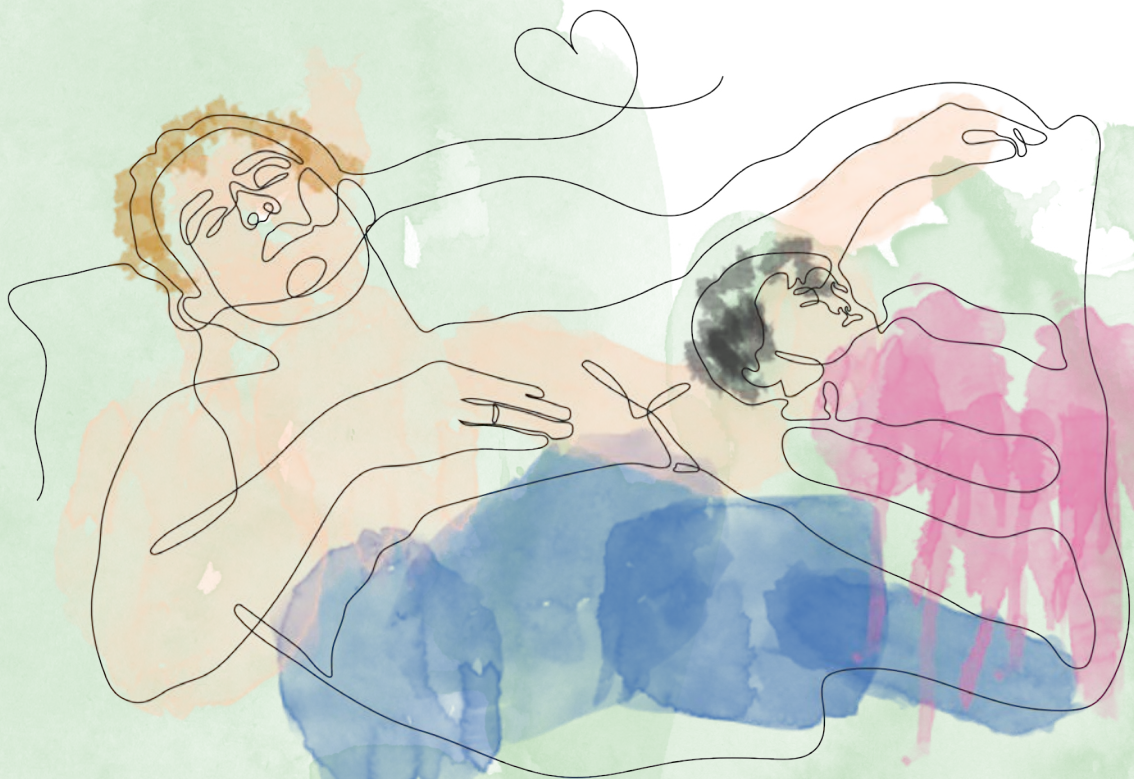
Når den lille jenta bare var ni måneder gammel kom det en stor gruppe på besøk fra Norge til barnehjemmet. Det den lille jenta ikke visste var at dette skulle bli startet på et helt nytt liv, fullt av kjærlighet og muligheter. De som var på besøk fra Norge var mammaer og pappaer som skulle få ta med barn hjem, og de satt alle i spenning for å få møte sitt nye barn.

Den lille jenta fikk møte hennes nye mamma og pappa. De hadde gledet seg lenge, og hadde lengtet og drømt om å få møte henne. Fra første øyeblikk de så den lille jenta ble de helt forelsket, og gledet seg over den nye fantastiske reisen de skulle lage sammen.

Den lille jenta fikk et nytt navn av den nye mammaen og pappaen, de kalte henne for Sandra. Lite viste Sandra den utrolige muligheten de nye foreldrene hadde gitt henne, og hvordan reisen de skulle ut på kom til å bli noe helt magisk.

Før Sandra ble tatt med den nye mammaen og pappaen hennes til Norge, så ville de bli kjent med hvor hun var fra. De besøkte den kinesiske mur. Alle rundt Sandra hadde smale brune snille øyne og mørkt hår og gul hud.

Utenom Sandras nye familie. De hadde blå øyne, lyst hår og var hvite i huden.

Sandra tenkte ikke så mye på det der og da, men dette var noe hun kom til å se senere. Etter noen dager kom hele familien hjem, inkludert Sandra.

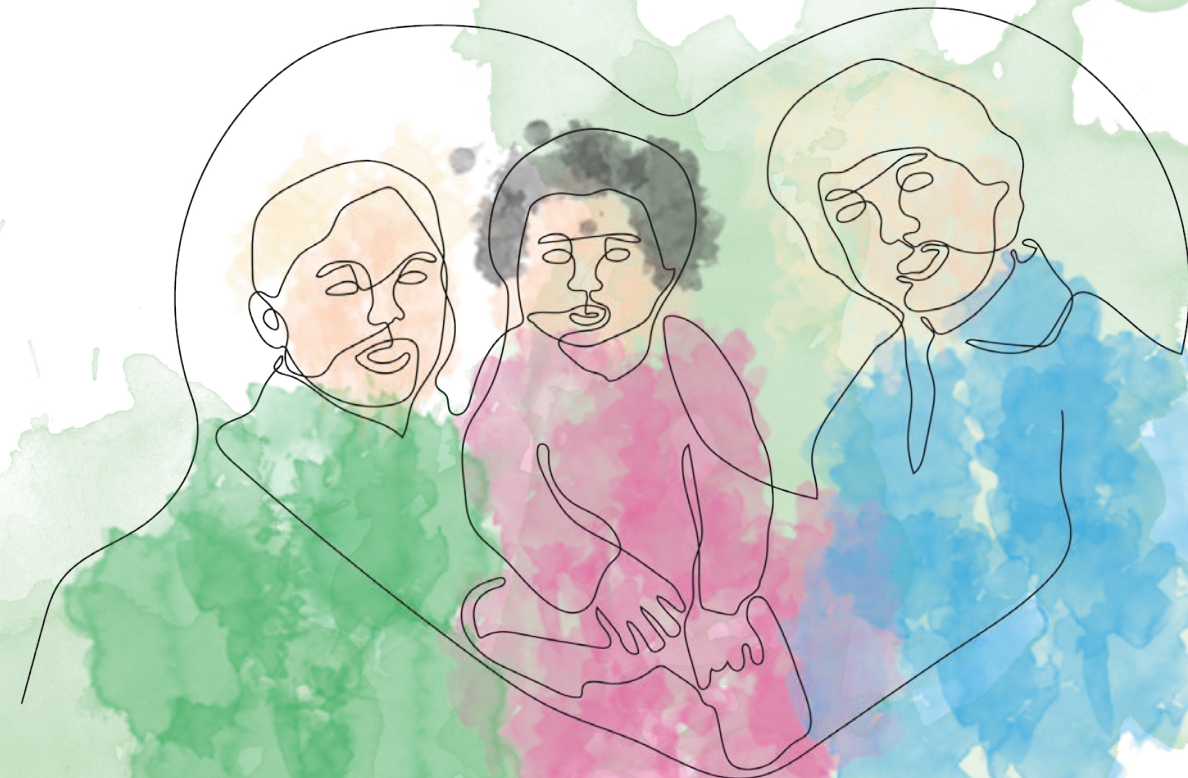
Nå skal jeg fortelle dere en liten hemmelighet. Den lille jenta som het Sandra, hun er blitt stor og voksen nå. Og hun har lyst til å fortelle om historien sin som adoptert. Det er det det kalles når man får ny mamma og pappa. Den historien dere skal få høre er det Sandra som forteller. Så hei på deg, jeg heter Sandra og dette er historien min om hvordan det var å vokse opp som adoptert.

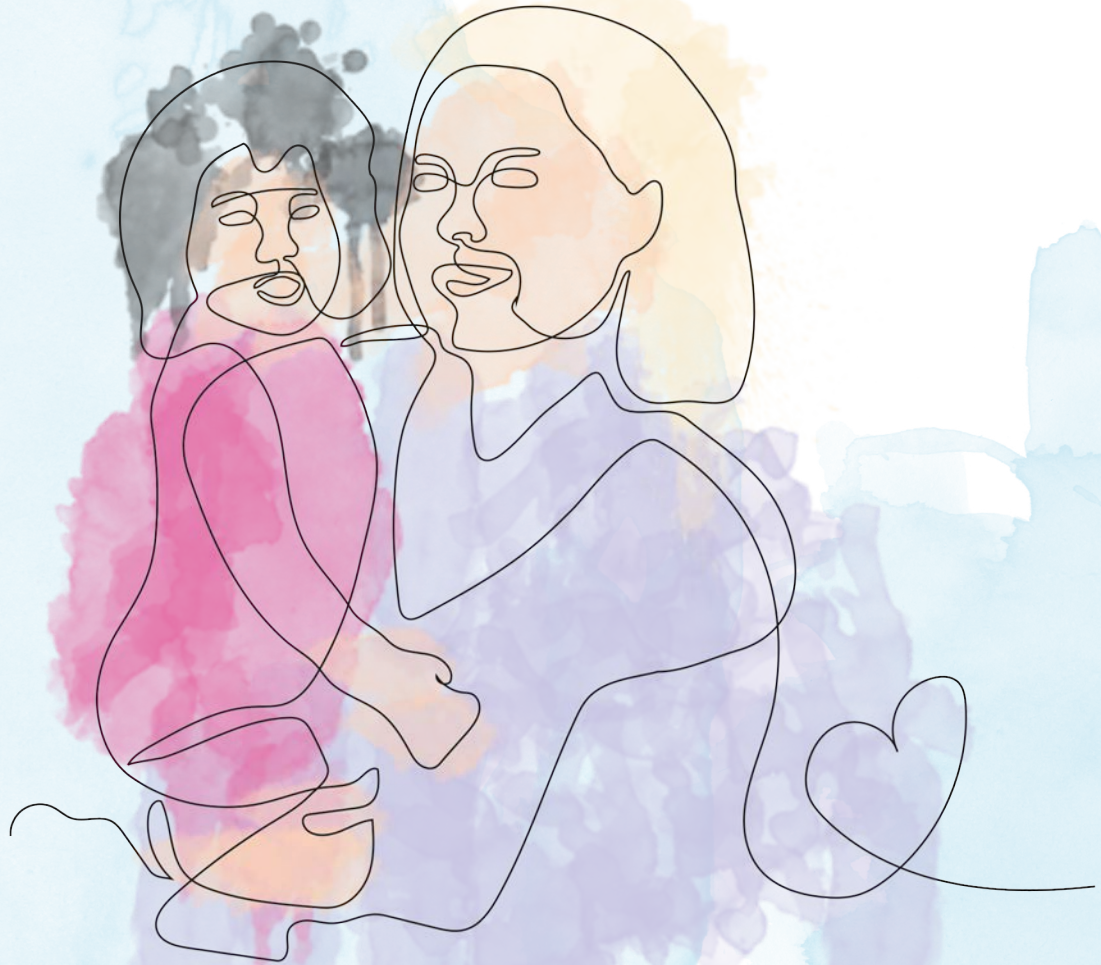
Så la meg ta deg med fra starten av når jeg først kom til mitt nye hjemmeland, Norge. Det som var så gøy med å få komme til Norge var at jeg fikk mine helt egne leker. På barnehjemmet hadde jeg ingen. I tillegg var jeg så heldig som hadde fått to nye storebrødre. Brødrene mine heter Øystein og Kjetil, og de var det også kjempe gøy å leke med.

Øystein og Kjetil er tvillinger. De også har store blå øyne, blondt hår og hvite i huden, akkurat som mamma og pappa. Siden jeg var liten så tenkte jeg ikke noe over det. Mamma og pappa har tre barn til sammen. Selvom jeg ikke ser ut som familien min så elsker de oss alle like mye.

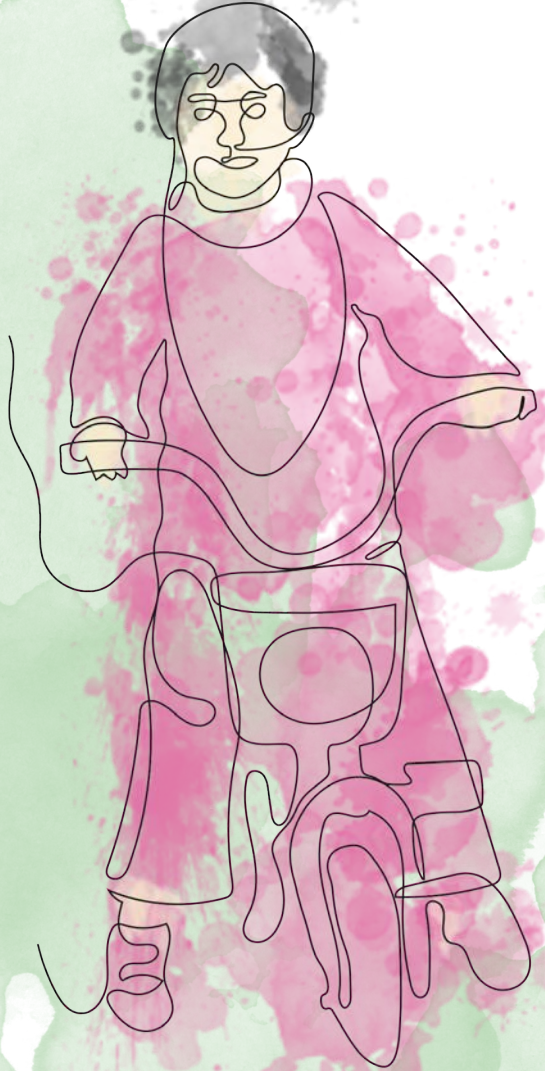
Mamma og pappa lærte oss at det er ganske kult å se litt annerledes ut, alle har ulike ting ved seg som gjør dem unike. Hadde det ikke vært kjedelig om alle så like ut? Hvordan skulle man funnet ut av hvem som er hvem.

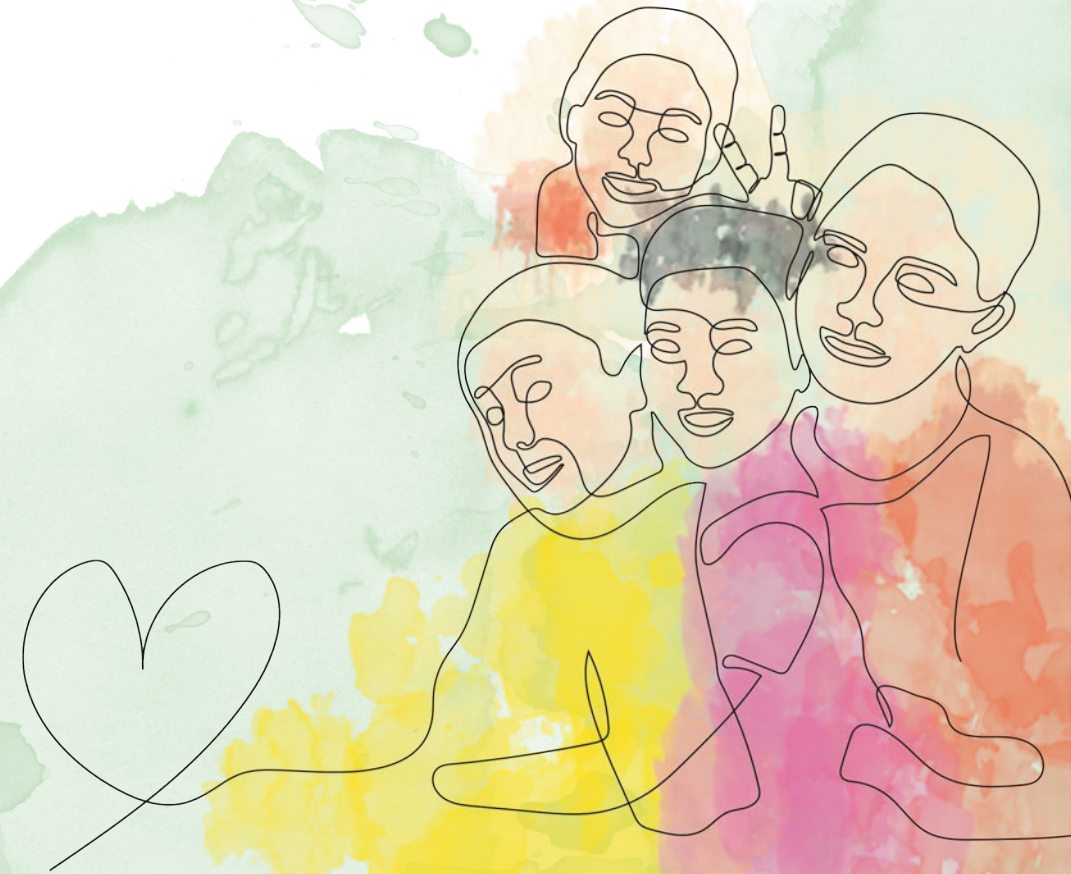
Etter en stund hjemme med mye lek og moro sammen med den nye fine familien min startet jeg i barnehagen. Som alle andre syntes jeg det var litt skummelt og veldig spennende. I barnehagen møtte jeg masse andre barn som jeg lekte med. De så heller ikke ut som meg, men det gjorde ingenting. Vi lekte så fint sammen.

Vi hoppet hoppetau, lekte i sandkassen og lagde kule sandslott. Vi fant også masse kule planter, blomster og litt skumle insekter. Vi lekte og lekte, men jeg la ikke merke til at jeg var noe annerledes. Alle mine nye venner behandlet meg akkurat som alle de andre. Jeg trodde at jeg også har store blå øyne, blondt hår og hvit hud.

"Første dag på barneskolen! Jippi!" tenkte jeg første skoledag. Første dagen fikk jeg igjen møte masse nye barn og en ny lærer. Jeg var så spent at det kriblet fra topp til tå. Allerede første dagen fikk jeg masse nye venner. De så heller ikke ut som meg, igjen hadde de blondt hår, blå øyne og var hvite i huden. Vi hadde det kjempe gøy sammen.

Som alle andre første klassinger følte jeg på mange store følelser. Det var ganske skummelt å starte på skolen, med masse nye barn, men det var også veldig gøy. Fra første skoledag hadde jeg funnet mine to bestevenninner, som het Mie og Sofie. Nå som jeg var litt eldre begynte jeg å skjønne at jeg ikke så helt ut som alle andre.

Mie, Sofie og jeg lekte som alle andre barn, vi lagde skuespill og var kjempe gode på å hoppe på trampolinen til brødrene mine. Jeg begynte å skjønne at jeg så annerledes ut når vi lekte en lek hvor alle sammen skulle kle seg ut. Vi skulle kle oss ut etter noen fine jenter vi hadde sett på tv.

Jeg følte meg så fin i kjolen jeg hadde pyntet meg i og tenkte at nå ligner jeg på hun fine jenta på tv'en. Men da fortalte vennene mine meg "Nei, dere ligner ikke, hun har blondt hår, du har jo sort hår. Ansiktet ditt er jo helt annerledes også, du må finne en som ligner på deg." Jeg ble kjempe lei meg og skjønte ikke hva de mente.

Jeg snakket samme språk som alle de andre barna, jeg spiste samme mat, og jeg bodde til og med i samme nabolag som alle de andre barna. Men det var en ting som skilte seg ut. Nemlig utseende. Jeg har brune snille øyne, mørkt hår og gul hud. Og det hadde jeg ikke lagt merke til før de andre barna begynte å si det til meg.

Etter hvert, startet jeg på ballett. Jeg ELSKER ballett. De første dagene som ballerina ville jeg bare danse, og danse og danse. Men så begynte jeg å legge merke til en ting. Jeg så rundt meg og igjen hadde alle blå øyne, blondt hår og hvit hud. Jeg begynte å føle meg annerledes.

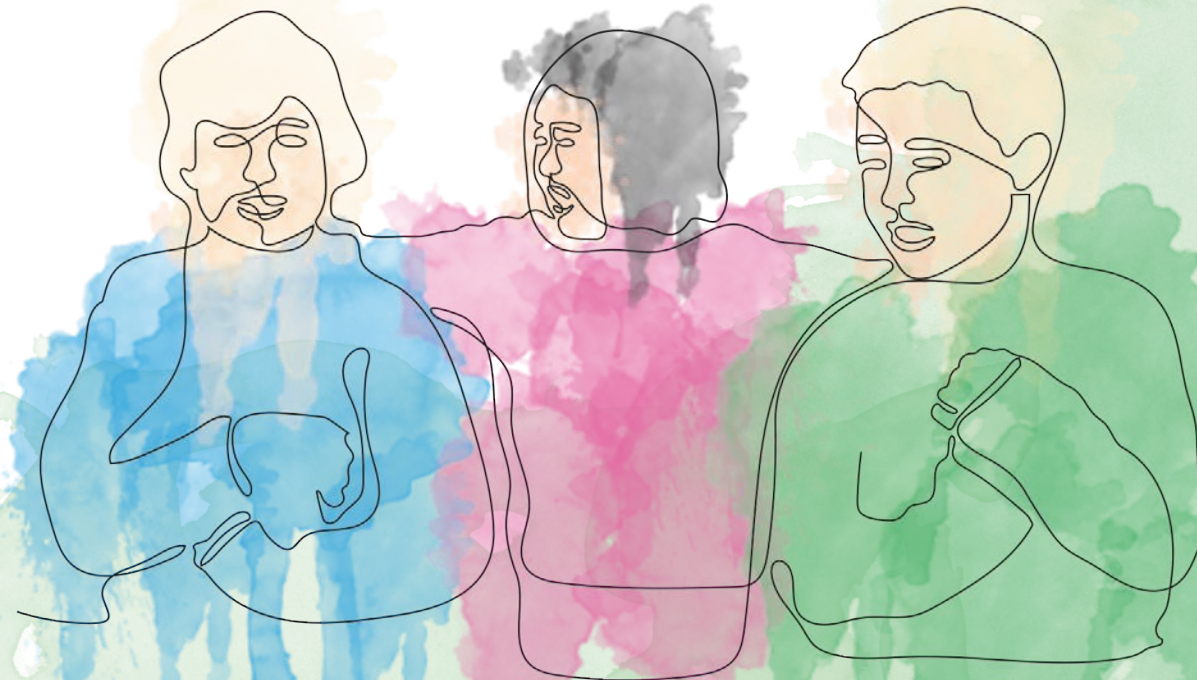
Jeg så kanskje annerledes ut på utsiden, men på innsiden var jeg helt lik som alle andre. Jeg kunne danse akkurat som dem, jeg var like flink til å lese, og jeg var like flink til å skrive som alle de andre barna. Vi ser kanskje forskjellige ut, men vi gjorde alle de samme tingene og vokste opp helt likt. Det at jeg var adoptert gjorde ingen forskjell på hva jeg kunne og hva jeg lærte, bare hvordan jeg så ut.

Når barna rundt meg lurte på hvorfor jeg ikke så ut som dem fortalte jeg at jeg er adoptert og selv om jeg ser helt unik ut på utsiden, så er jeg akkurat som dem på innsiden. Jeg merket at de andre barna synes det var litt spennende og gøy å ha en venn som så litt annerledes ut. Og de hadde mange spørsmål, noen var enkle å svare på og noen viste jeg ikke svaret til.

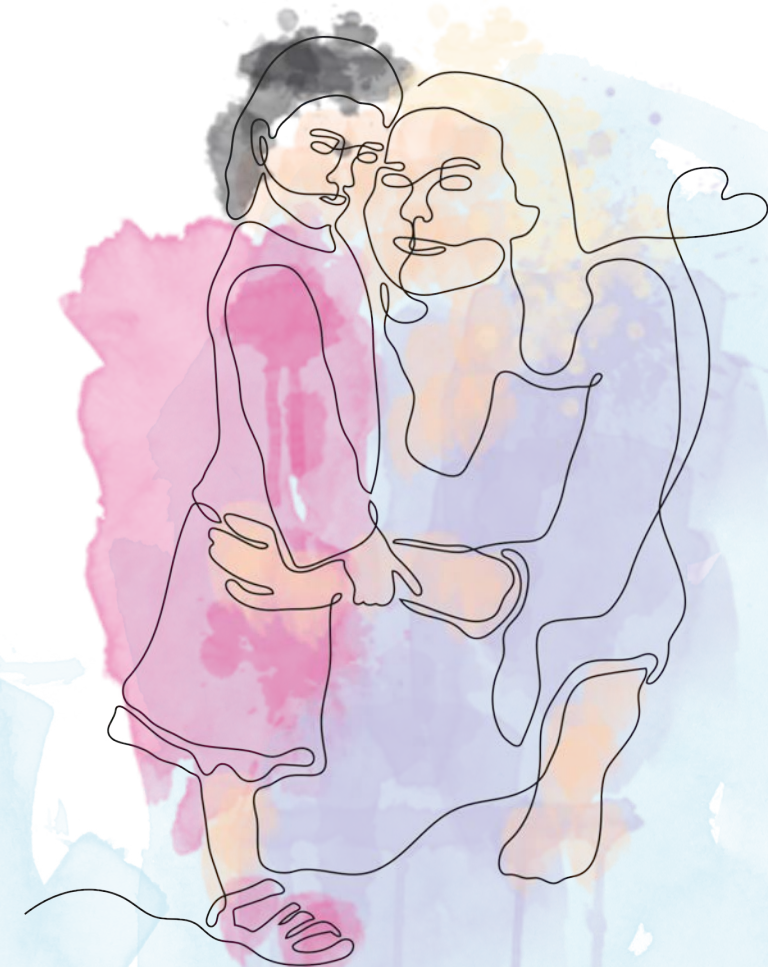

Nå som de andre barna har begynt å spørre meg om hvorfor jeg ser annerledes ut, så la jeg merke til at jeg ser jo ikke ut som familien min. Alle de andre barna lignet på sin Mamma og pappa, og sine søsken. Hvorfor gjorde ikke jeg det?

Når jeg spurte Mamma og Pappa forklarte de meg at jeg var adoptert. I starten var det litt vanskelig å skjønne, men etter hvert som jeg ble eldre ble det litt lettere.

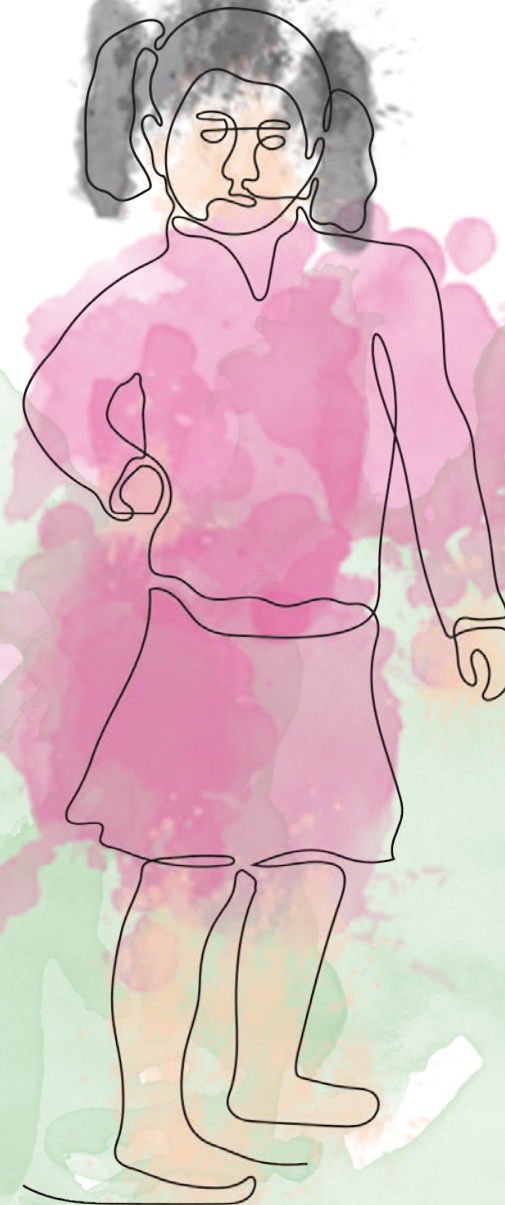
Mamma sa til meg: "Noen ganger kan det skje at mammaer og pappaer finner ut at de ikke kan passe på babyen sin og bestemmer seg for å gi barnet til noen andre. Da kan snille mennesker ta imot barnet, og bli den nye mammaen og pappaen. Det var det som skjedde med deg" Når mamma fortalte meg at jeg var adoptert så ble jeg ikke overrasket fordi jeg skjønnte at jeg så annerledes ut.

Det jeg synes var litt skummelt var at jeg fikk masse spørsmål inne i hodet. Jeg lurte på hvorfor mammaen og pappaen som først fikk meg ikke kunne ta vare på meg, jeg lurte på hvordan de så ut, og jeg lurte på om jeg kanskje også hadde noen søsken.

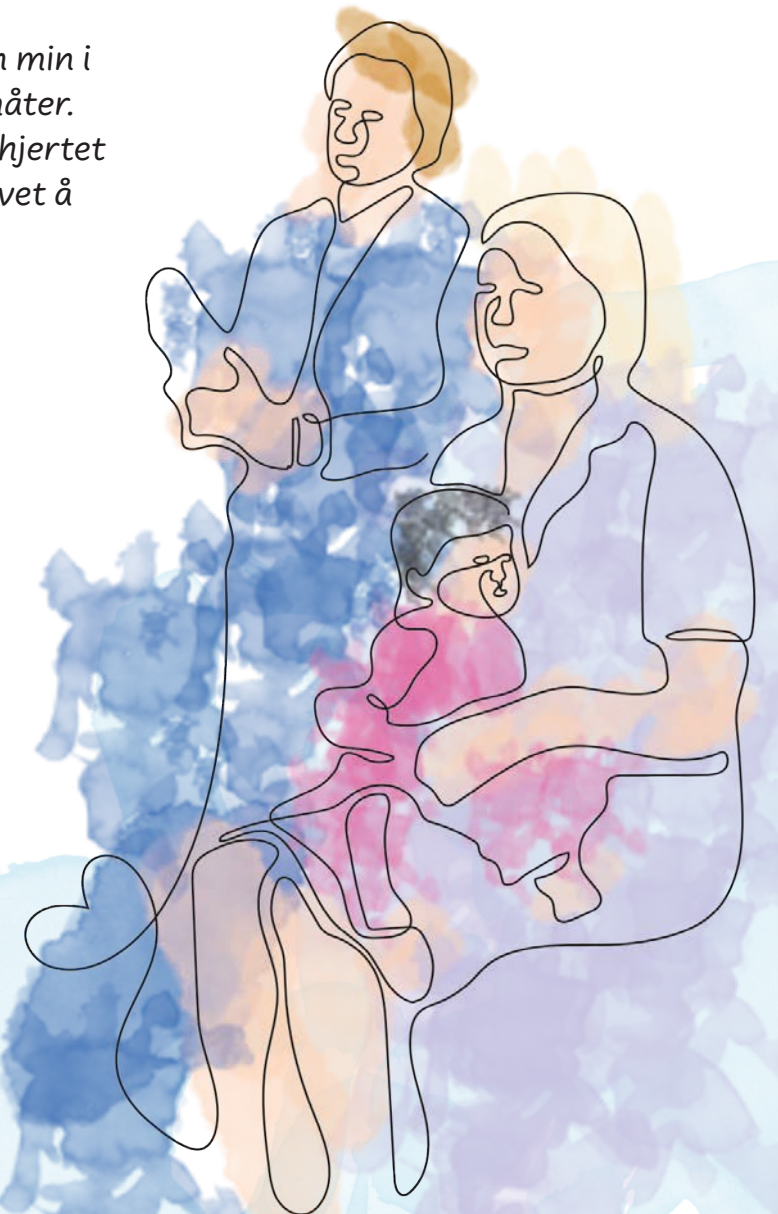
Jeg begynte også å få spørsmål om den nye familien jeg hadde fått. Synes de at jeg var annerledes? Var de mindre glad i meg fordi jeg ikke hadde vært i mamma sin mage?

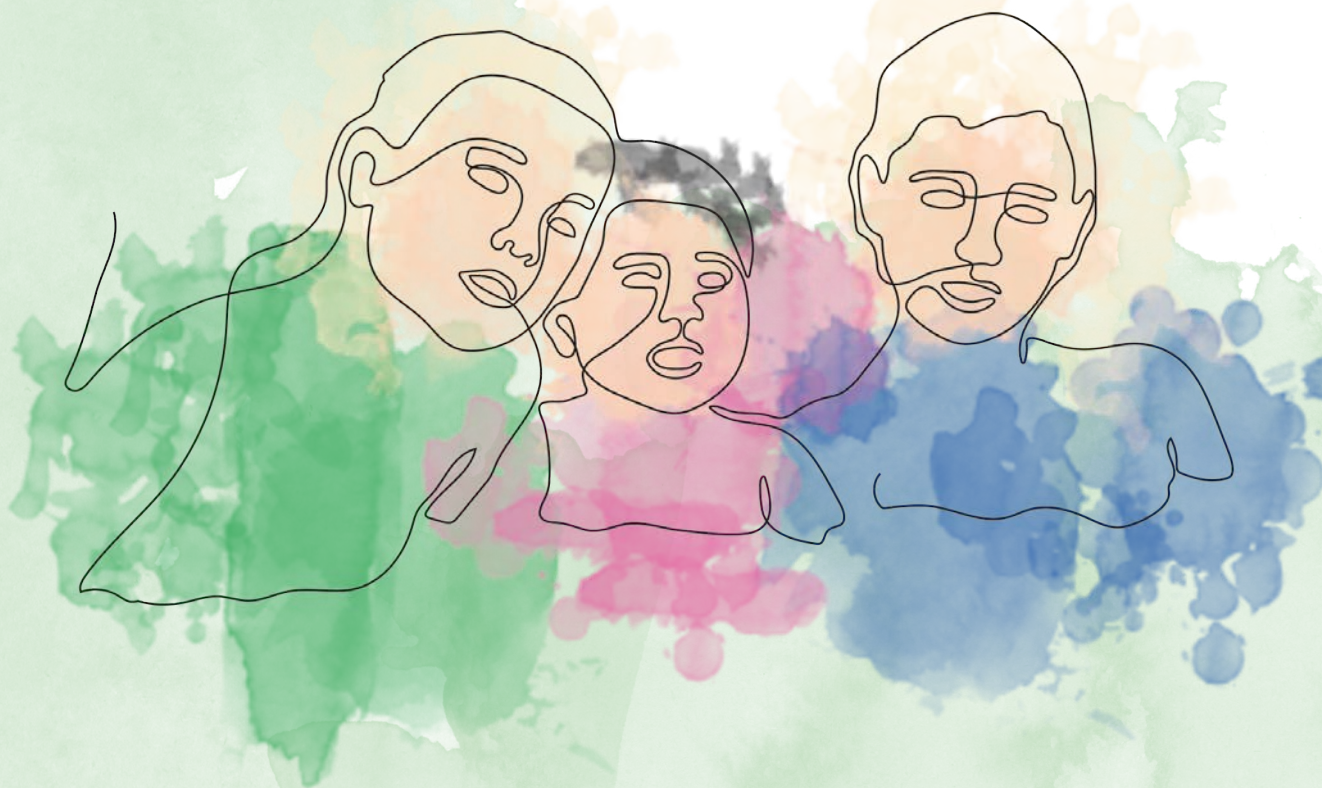
Da sa Pappa til meg "Selv om vi ikke fødte deg, elsker vi deg like mye uansett. Selv om du ikke har vært i mamma sin mage, så har du alltid vært og vil alltid være i vårt hjerte. Du er vår, jenta mi".

Selvom jeg ikke ligner på familien min i utseende, så ligner vi på andre måter. Fra mamma så har jeg arvet godhjertet og selvtillit. Fra pappa har jeg arvet å være selvstendig og stå for mine meninger.

Jeg har alltid ønsket å være som storebrødrene mine. De lærte meg forskjellige sport og lærte meg å være sterk. Fra familien har jeg lært masse fine egenskaper, som gjør meg til hvem jeg er på innsiden.

Jeg har nå lært hva det er å bli adoptert, og jeg synes det er utrolig fint. Mamma og pappa har lært meg at jeg er unik, jeg er spesiell og jeg er meg. Dette kan ingen ta fra meg. Jeg synes faktisk det er kult. Jeg skiller meg ut, og det er bra.

Nå som jeg er eldre vet jeg at jeg ser ikke ut som alle andre, og det hender at noen forteller meg det også. Men det jeg har lært er at de aller fleste synes det er veldig kult og spennende. Og jeg kjenner at jeg er veldig heldig som kan fortelle at jeg har en familie som hadde så lyst på et til barn at de dro helt til Kina for å hente akkurat meg.

Jeg ser kanskje ikke ut som dem, men de har lært meg alt jeg kan og alt jeg vet. Og selvom vi ikke ligner, så er de familien min.

I boken "En Reise om Kjærlighet og tilhørighet,"
møter vi Sandra, en spesiell jente som ble
adoptert fra Kina til Norge. Vi følger henne fra da
hun var en liten baby som ble funnet
utenfor en politistasjon, til hun vokser opp i et
fint hjem i Norge. Vi lærer om hvordan Sandra
finner ut hvem hun er og hvor hun hører til. Det
er en historie om kjærlighet, vennskap og det å
være sterk. Sandra lærer oss at det er helt greit å
være annerledes, og at det viktigste er
å være seg selv.

